

OLÁH JÁNOS

A budai hegyek alatt

*A budai hegyek alatt
elfogták a pajtásomat,
kiverték a két fogamat.
Nincs, ki szóba álljon vélem,
zsenge fivőn alvad vérem.*

*Nincsen ház, amely befogad
élő-haló kóborokat,
nyugalmat az úti por ad.
Nincs, aki sebem kimossa,
kakukkfűvel borogassa.*

*Silbakolok csak egyedül,
kiver a láz, befed az űr,
az izzadt ing vállamra hűl.
Nem így volt ez, pajtás, régen,
vívtunk fegyverrel a kézben,*

*vívtunk, ha kellett, és ha nem,
én Istenem, Jóistenem,
nem ismert ránk a félelem.
Vívtunk csak a szabadságért,
lyukas zászlónk igazáért.*

*A Corvin köz, a Juta-domb,
Széna téren a gyér falomb
soha többé semmit se mond,
mintha mi sem történt volna,
hallgatás a szánk levarrta.*

*Száműzötten, hajléktalan
mehúzhatom itt-ott magam,
de nem érti senki szavam,
kiröhögnek, ha említem,
bízvást miben egykor hittem.*

*Szédelgek a tág ég alatt,
s irigyelem pajtásomat,
kinek a föld nyugalmat ad.
Prédájaként pénznek, gögnek
engem naponta leköpnek.*

Pollack Mihály tér, a háttérben a Magyar Nemzeti Múzeum hátoldala (Fotó: Fortepan / Kurucz Márton)